

Beste mensen,

Marcus heeft in zijn evangelie twee verhalen van blinden, die allebei genezen worden en weer kunnen zien. Toch zijn het twee geheel verschillende verhalen geworden, want ze krijgen van de schrijver een geheel verschillende rol toebedeeld in het geheel van het evangelie.

De genezing van de eerste blinde laat zien dat 'tot geloof komen' een geleidelijk proces is, dat verschillende fasen kent. Die fasen zijn niet fout, maar ook nog niet helemaal goed.

De tweede blinde sluit het werkzame leven van Jezus af. Jezus wacht nog de lijdensweek. Deze blinde, die a.h.w. Jezus tot hier toe gevolgd heeft, heeft nog een steuntje nodig om Jezus definitief te volgen op Zijn Weg. Hij zit zeggend nog aan de kant. Hij doet dat pas als hij de zekerheid heeft, dat hij 'geroepen' wordt, uitgenodigd door de Heer.

Door deze manier van vertellen worden beide verhalen ook 'parabels' die ons iets te leren hebben:

- a) tot geloof komen is een voortdurend proces van steeds beter gaan zien
- b) de definitieve stap om Jezus te volgen, veronderstelt een roeping, waaraan het geloofsproces vooraf is gegaan.
- c) de doop is het sacrament van de verlichting (...tot zien komen, en daarnaar te handelen)

Beide verhalen geven reden te over om ze eens goed te overwegen.

Met vriendelijke groet, Hans

DERTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR B

Jeremia 31:7-9

Marcus 10:46-52

Bennekom 2015

Wat een geweldig schrijver en verteller de evangelist Marcus is, blijkt vandaag weer uit het mooie, korte verhaal dat hij ons overlevert. Het blijkt nog duidelijker, als we de twee verhalen over blinde mensen, die zijn evangelie bevat, met elkaar vergelijken.

Zijn eerste narratief waarin een blinde man wordt genezen, gaat vooraf aan de bekende belijdenis van Petrus: u bent de Messias (8:22-26). Die beide gebeurtenissen spiegelen elkaar, leggen elkaar a.h.w. uit. Die blinde man wordt in twee fasen genezen. Nadat Jezus zijn ogen heeft aangeraakt en hem de handen heeft opgelegd, ziet hij wel, maar nog niet helemaal goed. Ik zie nu mensen, zegt hij, als bomen zie ik ze gaan. Jezus legt hem opnieuw de handen op. Nu ziet hij helder en scherp.

Precies zó gaat ook Petrus een licht op. Ook hij komt pas in tweede instantie tot helder en scherp zien. De leerlingen antwoorden eerst nog: u bent één van de profeten. Niet helemaal fout; Jezus *is* inderdaad een van de profeten. Maar helemaal goed is het ook niet. Jezus is méér, hij is *de* Profeet!

Ja, hij is degene die komen moet, de Gezalfde, Christus. Dát belijdt Petrus uiteindelijk. Hij ziet het helemaal goed!

Functioneerde de eerste blinde als inleiding en illustratie, de blinde van vandaag krijgt van Marcus een andere rol toebedeeld. Hij mag een levensfase van Jezus afsluiten en een nieuwe periode openen. Tegelijkertijd is hij daarbij ook een lichtend voorbeeld voor ons.

Als Marcus het verhaal van Bar-Timeus gaat vertellen, heeft Jezus al twee episoden van zijn openbare leven achter de rug. Hij is rondgetrokken door Galilea, hij heeft het Goede Nieuws verspreid, die zending volbracht. Vervolgens heeft hij de reis naar Jeruzalem ondernomen en onderweg heeft hij zijn leerlingen onderricht in de geheimen van het koninkrijk. Alles is nu gezegd en gedaan. Hem wacht alleen nog de derde en definitieve fase: de lijdensweek.

Op een of ander manier heeft onze blinde bedelaar blijkbaar van alles wat Jezus voor de mensen gedaan heeft en wat hij onderricht heeft, kennis genomen. Hij weet en beseft dat Jezus 'redding' voor hem betekent. Zoon van David, kyrie eleison, heb medelijden. Maar hij 'zit nog langs de Weg'. Hij staat nog aan de kant. Hij hoort er nog niet helemaal bij. Hij is nog toeschouwer, zij

het een intens betrokken zoeker.

Dan gebeurt het enige wat wat nog nodig is... Jezus roept hem... Jezus roept hem 'op de Weg', op Zijn Weg. En die roeping komt tot hem via mensen, zoals ook wij in ons leven via mensen geroepen worden om Jezus te volgen en te dienen.

Tussen haakjes. Ieder detail in dit verhaal heeft als het ware een dubbele bodem. Het zitten langs de weg; het volgen op de weg; roepen en geroepen worden, enzovoorts... alle details nodigen ons uit om te mediteren: hoe is dat voor mij? Deze verteltechniek maakt het narratief tevens tot een parabel. Een parabel, die de lezer en hoorder een spiegel voorhoudt. Ben jij al een echte volger op de Weg, of zit je nog langs de kant? Heb jij jouw roeping in het leven al gehoord of houd jij je doof?

Hoe het ook zij, ook het slot van het verhaal houdt het karakter van een spiegel. Als de man eenmaal 'op de weg' bij Jezus is gekomen, blijft het verhaal functioneren als een parabel. Jezus stelt daar de - misschien wat vreemd klinkende - vraag: wat wil je dat ik voor je doe? Wat zou die blinde nou anders willen dan te kunnen zien?!

Zo zeker is dat echter niet! Ik heb ooit een middeleeuws mysteriespel gezien. In dat toneelstuk kwamen ook blinden voor. Maar zij sloegen iedere keer op de vlucht als Jezus op het toneel verscheen.

Ze waren bang dat hij hen zou genezen en dan waren ze hun broodwinning kwijt, want ze waren beroepsbedelaars. Hun blindheid was daarbij hun sterkste troef.

En ook hier werkt het verhaal als een spiegel. Want wij mensen weten soms zelfs uit onze ellende en pijn nog munt te slaan en ons voordeel mee te doen. Wie heeft nooit eens een hoofdpijn gebruikt of zelfs voorgewend om de ander te manipuleren...

Met zijn altwoord 'dat ik weer kan zien', geeft onze blinde, die ook bedelaar was, aan dat hij er alles, maar dan ook alles, voor over heeft om licht te hebben in zijn ogen; en vooral ook om met zijn hart de waarheid van God te kunnen zien en beleven.

Zo peinzend over de vraag van Jezus: wat verlang je, schiet je misschien te binnen dat diezelfde vraag in onze gemeenschap gesteld wordt als begin van een doopviering. Helaas is het antwoord in het boekje meestal al voorgedrukt. Maar bij een volwassenendoop leggen mensen tegenwoordig in eigen woorden getuigenis af van waar ze naar op zoek zijn en waren.

Ook in ons verhaal van deze zondag staat een kleine hint naar het doopsel. Zodra de man zijn roeping gehoord heeft, springt hij op. Hij gooit zijn bovenkleed af en komt naar Jezus. Heeft Marcus bij het schrijven van dit verhaal met één oog gekeken naar het doopritueel van zijn tijd? Toen legde men immers ook zijn kleren af om af te dalen en ondergedompeld te worden in het diepe water van de doop!

U begrijpt dat het narratief van deze blinde op symbolische wijze ook het hele proces beschrijft van ommekeer en bekering, van het komen tot Jezus en tot zijn gemeenschap, de kerk. Het is inderdaad een proces van tot verlichting komen. Die weg is een proces dat je niet eenmaal in het leven meemaakt, maar dat zich telkens – en steeds op een dieper niveau – mag voltrekken.

Steeds weer opnieuw het gevoel te hebben
nog aan de kant te zitten
en bidden om geroepen te worden op de weg,
om Hem te volgen op zijn Weg
Hij, die onze gids en leidsman ten leven is